

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **Z.Š.**
zastoupeného advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2017 č. j. PPR-19730-81/ČJ-2008-990131, ve věci služebního poměru,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

A.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí ředitele Správy Policie České republiky Severomoravského kraje (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 3. 7. 2008 č. j. PSM-3714/ČJ-2008-OP.
2. Služební funkcionář prvostupňovým rozhodnutím rozhodl, že Česká republika – Ministerstvo vnitra prostřednictvím Policie ČR neodpovídá za změnu zdravotního stavu spočívající v poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5 a že se podle § 101 a násl. zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSP“) neposkytuje náhrada škody.
3. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí služební funkcionáře změněno tak, že odkazy na ZSP byly nahrazeny odkazy na zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služ. zák.“), věcně však ke změně rozhodnutí služební funkcionáře nedošlo.

B.

4. Podle záznamu o úrazu ze dne 25. 11. 2005 mělo dojít k úrazu žalobce dne **24. 11. 2005 v 18.40 hod.** Úraz byl popsán tak, že k němu došlo při služebním zákroku vůči podnapilému a agresivnímu občanovi. Ten byl asi 10 m vlečen k služebnímu vozidlu, opřen o vozidlo a postupně spoután. Celý zákrok trval 2 - 3 minuty. Bezprostředně po tomto zákroku žalobce ucítil prudkou bolest v zádech a jen s velkými obtížemi nastoupil do vozidla.
5. Ve zprávě o projednání škody na zdraví ze dne 5. 12. 2005 je v části IV. v bodě I. uvedeno, že pro účely nemocenské péče v ozbrojených silách uznává služební funkcionář (zde ředitel Oblastního ředitelství Správy cizinecké a pohraniční policie Ostrava) poškození na zdraví jako služební úraz pro poskytování služebního příjmu v nemoci podle § 15 odst. 2 zákona č. 32/1957 Sb. V části IV. v bodě II. je uvedeno, že pro účely náhrady škody ve služebním poměru služební funkcionář (ředitel Oblastního ředitelství Správy cizinecké a pohraniční policie Ostrava) uznává poškození na zdraví jako služební úraz podle § 91 zákona č. 186/1992 Sb. a odškodnění náleží v rozsahu 100 %.
6. Přípisem Policie ČR, Správa Severomoravského kraje, zdravotnický ústav, ze dne 7. 5. 2008 byl u prof. MUDr. K. U., CSc., soudního znalce, vyžádán znalecký posudek ve věci poškození zdraví žalobce.
7. Podle znaleckého posudku vypracovaného dne 23. 5. 2008 prof. Urbánkem znalec vyšel ze zdravotní knížky žalobce vedené od roku 1987, ze zápisů lékařské komise Zdravotnického ústavu Policie ČR týkajících se věci žalobce a ze zdravotnické dokumentace žalobce. Z těchto podkladů znalec citoval mimo jiné následující závěry: ze zdravotní knížky žalobce vyplynulo, že dne 10. 11. 1993 byl uznán práce neschopným pro diagnózu „*vertebrogení degenerativní onemocnění*“ do 22. 11. 1993, dne 28. 11. 2000 pro diagnózu „*bolesti dolní části zad*“ do 11. 12. 2000 a dne 8. 2. 2001 pro stejnou diagnózu do 9. 3. 2001. Ze zdravotnické dokumentace žalobce, konkrétně ze zprávy MUDr. J. ze dne 12. 6. 2001, znalec citoval závěr, že u žalobce je přítomen levostranný lumbosakrální syndrom, přičemž shodná diagnóza byla shledána zmíněnou lékařkou též při vyšetření dne 15. 10.

2002 a 29. 10. 2002. Pokud jde o výsledky zobrazovacích metod z doby po úrazu, znalec konstatoval, že popis výsledků vyšetření počítačovou tomografií ze dne 8. 12. 2005 a 29. 2. 2008 obsahuje nález spondylózy postiženého úseku páteře. S ohledem na tato zjištění znalec zodpověděl, že dne 24. 11. 2005 u žalobce nenastal úraz, ale v důsledku krátkodobě zvýšené mechanické zátěže jeho bederní páteře došlo k několikanásobné recidivě poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5. Ta byla již řadu let předtím spolu s okolními chrupavčitými a kostěnými tkáněmi v okolí postižena degenerativním procesem, který vedl v roce 1993, 2000 a 2001 k pracovním neschopnostem a v roce 2002 k ambulantnímu léčení. Obecné degenerativní onemocnění bederní páteře prokazuje také CT nález ze dne 8. 12. 2005, tj. 2 týdny po udávané události, přičemž popsané rentgenologické změny vznikají řadu let, a jeho obvyklý další rozvoj dokumentuje kontrolní CT nález z února 2008. Ten ukazuje vstřebání výhřezu ploténky L4/5, ke kterému došlo nejspíše dva dny po udávané události, nicméně současné rozvolnění a vyklenování plotének L4/5 a L5/S1 s reaktivními degenerativními změnami v jejich sousedství typu spondylózy. Dále znalec uvedl, že posudek o bolestném je irelevantní, neboť se nejedná o úraz, ale o recidivu diskogenního lumbaga jako obecného onemocnění s pozdějším rozvojem kořenového dráždění. Konstatoval, že pracovní neschopnost od 24. 11. 2005 do 14. 1. 2007 vznikla v souvislosti s událostí popsanou dne 24. 11. 2005, i když ta byla pouze náhodným faktorem vyvolávajícím několikanásobnou recidivu diskogenního lumbaga. K té by s pravděpodobností blížící se jistotě došlo i bez popsané události při běžném krátkodobém zvýšení mechanické zátěže bederní páteře (zvednutí těžšího předmětu, předklon apod.). Další pracovní neschopnosti již s událostí ze dne 24. 11. 2005 nesouvisejí, jsou projevem obvyklého průběhu obecného degenerativního onemocnění bederní páteře.

8. Z „posudku o bolestném“ a „posudku o ztížení společenského uplatnění“ vypracovaného dne 31. 3. 2008 MUDr. B. S., posudkovým lékařem, vyplývá, že při posouzení stavu žalobce vycházel z vlastního vyšetření a ze závěrů ošetřujících lékařů žalobce z doby po úrazu. Jako posudkový závěr uvedl, že se u žalobce jedná o pórakovou herniaci disku L4/5 v důsledku zákroku ze dne 24. 11. 2005. Lékař dále uvedl, že si zajistil „kompletní zdravotní kartu pacienta“, aby vyloučil předchozí onemocnění bederní páteře a tedy to, že se jednalo jen o zhoršení zdravotního stavu u onemocnění, které již existovalo před 24. 11. 2005. Taková situace by podle něj vedla ke „změně náhledu na hodnocení“.
9. Služební funkcionář dne 3. 7. 2008 pod č. j. PSM:3714/ČJ-2008-OP rozhodl, že Česká republika – Ministerstvo vnitra, Policie ČR, Správa Severomoravského kraje neodpovídá podle § 100 odst. 1 ZSP za změnu zdravotního stavu spočívající v poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5, ke které mělo dojít u žalobce, a podle § 101 a násl. ZSP se náhrada škody neposkytuje. Přitom služební funkcionář odkázal na posudek prof. U., podle něhož u žalobce nenastal úraz. Chybí tedy úrazový děj jakožto jedna z podmínek objektivní odpovědnosti.
10. Rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 1. 12. 2008, č. j. PPR-19730-8/ČJ-2008-99KP, bylo rozhodnutí prvního stupně změněno. Změna výroku spočívala v nahrazení odkazů na § 100 odst. 1, resp. § 101 a násl. ZSP odkazy na § 88 odst. 1, resp. § 91 a násl. služ. zák. V odůvodnění svého rozhodnutí policejní prezident nejprve uvedl, že podle přechodného ustanovení § 227 odst. 1 ZSP se neskončená řízení provedou podle tohoto zákona. Pokud ale jde o hmotněprávní stránku, je třeba věc posoudit podle úpravy účinné v době, kdy k posuzované události došlo, tedy podle služ. zák. Podle odvolacího orgánu je nepopíratelné, že ke změně zdravotního stavu žalobce došlo při výkonu služby. Dále je citován obsah

znaleckého posudku prof. U., z nějž žalovaný dovozuje, že s ohledem na závěry znalce, nelze událost ze dne 24. 11. 2005 označit jako úraz, ale jde o recidivu diskogenního lumbaga. Proto odvolací orgán přijal ve shodě s rozhodnutím služebního funkcionáře závěr, že ke změně zdravotního stavu nedošlo následkem úrazového děje. Policie tedy za vzniklou škodu neodpovídá. K námitce, že služební funkcionář nevycházel ze znaleckého posudku MUDr. S., žalovaný uvedl, že se nejedná o posudek znalecký a že služební funkcionář vycházel ze znaleckého posudku prof. U. Argumentaci rozsudkem Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 28. 4. 1962 sp. zn. 4 Cz 86/61, in Sbírka rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR, č. 1/63, považuje odvolací orgán za irelevantní, neboť s ohledem na obsah posudku prof. U. nedošlo ke změně zdravotního stavu žalobce následkem úrazu, zatímco ve zmíněném judikátu došlo k poškození zdraví úrazovým dějem.

11. Na základě žaloby podané žalobcem proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 1. 12. 2008 Městský soud v Praze toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 29. 6. 2010 č. j. 10 Ca 37/2009-29 (právní moc 11. 8. 2010, kasační stížnost nebyla podána) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval přitom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tento závěr odůvodnil tak, že vycházel-li služební funkcionář rozhodující v prvním stupni a poté i žalovaný při vydání rozhodnutí výlučně ze znaleckého posudku vypracovaného prof. U., a to za situace, kdy součástí spisu je opačné stanovisko MUDr. S., které doložil žalobce ještě před vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře (podle otisku prezentačního razítka dne 9. 4. 2008), měl žalovaný (jakož i služební funkcionář) povinnost ve svém rozhodnutí vyložit, z jakého důvodu přihlíží jen ke znaleckému posudku vypracovanému prof. U. Žalobce uvedený rozpor namítal i v odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře; namítal, že k lékařskému posouzení MUDr. S. nebylo vůbec přihlédnuto. Z rozhodnutí napadeného (tehdejší) žalobou je zřejmé, že se žalovaný nevypořádal s touto námitkou, nevyložil, z jakých důvodů vzal v úvahu pouze znalecký posudek prof. U., který byl zadán ke zpracování služebním funkcionářem při řízení v prvním stupni, z jakých důvodů nehodnotil podklady, které předložil žalobce (lékařské posouzení MUDr. S.), a v případě, že toto lékařské posouzení předložené žalobcem již v prvním stupni nepoužil jako podklad pro své rozhodnutí, nezdůvodnil proč. Žalovaný bez bližšího vysvětlení pouze uvedl, že lékařské posouzení zpracované MUDr. S. není znaleckým posudkem. To ovšem ještě nemůže znamenat, že takovéto písemně vypracované a účastníkem řízení včas předložené lékařské posouzení nemůže být vzato za podklad pro rozhodnutí, resp. není-li vzato jako podklad pro rozhodnutí, že nemusí být pečlivě vysvětleno, proč tak správní orgán (služební funkcionář) neučinil. Pokud spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení lékařů (soudního znalce na straně jedné a posudkového lékaře na straně druhé), a správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Tak tomu ovšem – jak bylo právě vysvětleno – v posuzované věci nebylo. Městský soud v Praze proto závázal žalovaného, aby výše uvedenou absenci důvodů v novém rozhodnutí odstranil.

12. Žalovaný dne 5. 10. 2010 vyzval prof. Urbánka, aby vypracoval doplňující znalecký posudek, přičemž mu bylo uloženo, aby se vyjádřil k posudku MUDr. S. ze dne 31. 3. 2008 a vysvětlil protichůdné hodnocení, dále byl vyzván, aby v návaznosti na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze zodpověděl otázku, zda byl úrazový děj způsobilý vyvolat svým mechanismem poškození zdraví, a konečně aby určil poměr vlivu úrazové složky a stupně chorobných změn na poškození zdraví.
13. Znalec v doplňujícím posudku ze dne 19. 10. 2010 předně konstatoval, že závěr posudku MUDr. S. doslovně zněl: „*U pacienta hodnotím jako herniaci disku L4/5 poúrazovou v důsledku zákroku z 24. 11. 2005. U pacienta jsem si zajistil kompletní zdravotní kartu pacienta za účelem vyloučení předchozího onemocnění bederní páteře a tím vyloučil to, že by se jednalo jen o zhoršení zdravotního stavu u onemocnění, které již bylo před datem 24. 11. 2005, což by zcela změnilo náhled na onemocnění.*“ Tato formulace podle jeho názoru prakticky vylučuje zdánlivý rozpor v odborném přístupu obou uvedených posudků v názoru na řešený problém. Opačný závěr posudku MUDr. S. je podle znalce jednoznačně a pouze důsledkem toho, že přehlédl ve zdravotní knížce žalobce, resp. v její vložce, údaje o předchozích atakách obecného onemocnění bederní páteře, a to zřejmě proto, že jde nikoli o nálezy, ale o pouhá razítka s údajem o začátku a konci pracovní neschopnosti a číselným kódem diagnózy. Znalec z toho usoudil, že žalobce byl léčen pro toto onemocnění nikoli závodním lékařem vedoucím zdravotní knížku, ale praktickým lékařem v místě bydliště. Posudku MUDr. S. lze kromě toho vytknout, že neobsahuje anamnézu období před údajným úrazem, ačkoli měl příležitost pacienta osobně vyšetřit, a že nebere v úvahu ani v krátké době po události provedené vyšetření CT, prokazující jednoznačné degenerativní změny v segmentu postižené ploténky. Obecně je však názor MUDr. S. na problematiku tzv. úrazových výhřezů meziobratlové ploténky podle znalce zjevně shodný, neboť v poslední větě závěru svého posudku konstatoval, že případný nálezný známek předchozího onemocnění bederní páteře by zcela změnil jeho náhled na onemocnění.
14. Dále znalec uvedl, že z hlediska posudkové a soudně znalecké praxe lze za úrazový prohlásit výhřez meziobratlové ploténky pouze zcela výjimečně v případech, kdy nelze prokázat předchozí léčení pro bolesti dolní části zad a nověji také existenci jednoznačných degenerativních změn na sousedních obratlích, resp. ploténce, moderními zobrazovacími metodami (CT, MRI). Pokud se lze setkat s jinými posudkovými závěry, jde prakticky vždy o posudky zpracované „na objednávku“ poškozeného.
15. Pokud jde o otázku, zda úrazový děj byl způsobilý vyvolat svým mechanismem poškození zdraví, na vysvětlenou uvedl, že výhřezy meziobratlové ploténky jsou zásadně léčeny neurology, případně ortopedy, jen zřídka na neurochirurgických pracovištích, ale nikdy traumatology, a to i za okolností, že jim předcházela údajná nebo skutečná úrazová událost. Komerční pojišťovny řeší tuto problematiku tak, že bolestné za poranění meziobratlové ploténky bez současné zlomeniny obratle se hodnotí 0 body. Reflektují tak zejména výsledky experimentů, které prokázaly, že zdravá meziobratlová ploténka je vůči mechanickému násilí odolnější než kostní tkáň okolních obratlů. Pokud se úrazem rozumí poškození zdraví, způsobené nezávisle na vůli pracovníka krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů, podle znalce lze konstatovat, že děj, k němuž došlo dne 24. 11. 2005 u žalobce, nesplňuje podmínku neočekávanosti a též mimořádného vypětí sil, podle názoru znalce nepřesáhl zřetelně rámec jeho obvyklých povinností, k nimž je dlouhodobě cvičen a připravován. Proto znalec dospěl k závěru, že děj, označený jako úrazový, byl způsobilý vyvolat svým mechanismem poškození zdraví, k němuž u žalobce

došlo, pouze za předpokladu, že jeho meziobratlová ploténka L4/5 byla již významně poškozena předchozím dlouholetým obecným degenerativním onemocněním.

16. Pokud jde o určení poměru úrazové složky k obecnému degenerativnímu onemocnění žalobce, znalec uvedl, že jakákoli přesnější číselná kvantifikace poměru těchto složek je krajně obtížná a zatížena subjektivním faktorem. Výhřez meziobratlové ploténky je totiž dějem, který je výsledkem obvykle víceletého procesu, během něhož dochází ve funkčně z řady neznámých vrozených i získaných příčin méněcenné (co do pružnosti i pevnosti) tkáni vazivového prstence meziobratlové ploténky k drobným radiálně směřujícím trhlinkám. Ty vznikají jak při mikrotraumatech, např. doskocích, ořesech během jízdy na nerovném terénu, zvednutí těžších předmětů apod., tak spontánně při zatížení ploténky vahou těla. Vznik některých se projeví krátkodobou mírnou bolestí v křížích, vznik jiných probíhá bez klinických projevů. Až spojením těchto drobných trhlinek dojde k protržení prstence a vyhrěznutí hlenovitého jádra ploténky. Tento okamžik nastává za různých okolností, nejčastěji při přechodně zvýšené mechanické zátěži ploténky. Tou může být zvednutí předmětu (jakékoli váhy), případně prostý předklon, typicky při ranním čištění zubů nebo zavazování tkaničky boty. Nikoli výjimečně bývá zátěž taková, že připouští úvahy o úrazovém mechanismu (zvednutí nadměrně těžkého předmětu, pád na hýždě) a dochází k ní během pracovního procesu. Problémem v těchto případech bývá, že případné uznání úrazové příčiny jako hlavní a rozhodující pro zdravotní stav poškozeného otevírá jakousi *Pandořinu skříňku* jeho budoucích prakticky celoživotních nároků na opakované odškodňování projevů další progresu obecného degenerativního onemocnění jako následků „*prvotního úrazu*“. Na rozdíl od pourazových následků, které se po určité době zlepšování stabilizují, dochází totiž u obecného degenerativního onemocnění páteře obvykle k další pomalé progresi. V případě žalobce např. poslední kontrola CT prokázala vyklenutí sousední meziobratlové ploténky, v době údajného úrazu ještě nepoškozené. Hrozí zde nový výhřez, u něhož by pak bylo nutno prokazovat, že nesouvisí s údajným „*úrazem*“ z roku 2005. Podíl děje, označeného jako úrazový, na současném zdravotním stavu žalobce je tedy možno podle znalce označit jako nepodstatný a náhodný, protože by k příslušnému poškození zdraví došlo s pravděpodobností blížící se jistotě i bez této události, a to v přesněji neurčitelné době.
17. Žalovaný rozhodl podruhé ve věci rozhodnutím ze dne 29. 11. 2010 č. j. PPR-19730-24/ČJ-2008-99-KP. V něm rekapituloval obsah dříve shromážděných podkladů rozhodnutí a obsah doplněného znaleckého posudku a konstatoval, že s ohledem na závěry soudního znalce ve znaleckém posudku a v doplňujícím znaleckém posudku má za to, že u žalobce služební úraz nenastal. Událost ze dne 24. 11. 2005 nelze označit jako služební úraz, ale jde o recidivu diskogenního lumbaga, jako obecného onemocnění s pozdějším rozvojem kořenového dráždění. Žalovaný přijal závěr, že ke změně zdravotního stavu odvolatele došlo při výkonu služby, ale k této změně nedošlo následkem úrazového děje (poškození policisty na zdraví úrazem), tedy schází jedna z obligatorních podmínek objektivní odpovědnosti, jak má na mysli ustanovení § 88 odst. 1 zákona služ. zák. K námitce žalobce, že při rozhodování nebyl vzat v potaz posudek MUDr. S., uvedl žalovaný, že nešlo o posudek znalecký a v doplňujícím znaleckém posudku prof. U. se konstatuje, že MUDr. S. přehlédl ve zdravotní knížce žalobce údaje o předchozích atakách obecného onemocnění bederní páteře. Žalovaný se rovněž ztotožnil se závěrem znalce, že posudek MUDr. S. neobsahuje anamnézu z období před údajným úrazem, ačkoli měl příležitost pacienta

osobně vyšetřit, a že nebere v úvahu ani v krátké době po události provedené vyšetření CT, prokazující jednoznačné degenerativní změny v segmentu postižené ploténky.

18. Právě uvedené rozhodnutí bylo napadeno žalobcovou (druhou) žalobou u Městského soudu v Praze. Ten sice žalobu rozsudkem ze dne 10. 3. 2015 č. j. 6 Ad 3/2011-48 zamítl (s argumentací obdobnou rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2010), avšak ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 1. 2016 č. j. 1 As 90/2015-37, www.nssoud.cz, zrušil jak rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2015, tak i rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2010.
19. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zatímco standardně – tj. při odškodňování pracovních úrazů vzniklých v pracovním poměru – probíhá v případě sporu civilní řízení, tak pro úrazy ve služebním poměru je zákonným procesem pro uplatnění nároku na odškodnění správní řízení. Každý z těchto procesů je však ovládán jinými zásadami, které se promítají do způsobu vedení řízení, včetně dokazování. Obecně řečeno, civilní řízení soudní je ovládáno zásadou formální pravdy, čemuž odpovídá zásada projednací, podle níž je skutkový stav zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených. Neunesení břemene tvrzení či břemene důkazního znamená pro účastníka zpravidla neúspěch ve věci. Správní řízení je naproti tomu ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je povinen poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost. V daném případě je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žadatel o odškodnění má pak procesní práva a povinnosti uložené mu zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011 č. j. 3 Ads 132/2010-4, www.nssoud.cz).
20. Ač postup žalovaného, který požádal o doplnění znaleckého posudku lékaře, jehož předchozí závěry byly pro stěžovatele nepříznivé, nebyl v přímém rozporu se závazným právním názorem obsaženým v prvním rozsudku městského soudu, podle Nejvyššího správního soudu se jednalo o postup nesprávný.
21. Základem zákonného a věcně správného rozhodnutí správního orgánu musí být zjištění skutkového stavu, tedy relevantních skutkových okolností, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Není-li správní orgán schopen nebo oprávněn učinit si některá skutková zjištění sám a povolá-li za tím účelem znalce, musí být mimořádný důraz kladen na procesní stránku opatření a provedení těchto důkazů. Při vyjasňování rozporů mezi více důkazy, z nichž alespoň jeden je znaleckým posudkem, nelze opomenout, že autor znaleckého posudku může mít tendenci hájit správnost závěrů v jím vypracovaném posudku a lze proto důvodně pochybovat o jeho objektivitě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015 č. j. 1 As 168/2014-27, www.nssoud.cz).
22. Pro řádné objasnění věci a naplnění zásady materiální pravdy bylo proto namístě vyzvat k vyjádření, nebo vyslechnout oba lékaře, autory původních podkladů pro rozhodnutí, případně opatřit revizní posudek vypracovaný třetí osobou. Není možné pokoušet se objasnit rozdíly pouze vyjádřením původního znalce, jehož posudek byl pro stěžovatele nepříznivý. Jakkoli se v posuzované věci může jako logické jevit jeho odůvodnění rozporů neúplnými podklady, na jejichž základě svůj posudek zpracoval posudkový lékař, nelze se s tímto objasněním rozporů spokojit. Tím spíš, shodli-li se oba lékaři právě v závěru, že pro posouzení věci je zásadní otázka, zda stěžovatel trpěl předchozím degenerativním onemocněním páteře.

23. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy ovládající řízení ve věcech služebního poměru, resp. s § 180 odst. 1 ZSP. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
24. Nato žalovaný dne 1. 4. 2016 zadává revizní znalecký posudek a přibírá znalecký ústav – Nemocnici Na Bulovce.
25. V obsáhlém Ústavním revizním znaleckém posudku č. 05/2016 znalecký ústav po rekapitulaci zdravotnické dokumentace žalobce provádí rekapitulaci anamnézy žalobce, zejm.:

13. 2. 1976 dorostový lékař: odstávající lopatky, poté opakovaně při každoročních prohlídkách do 14. 5. 1982 kulatá záda, skoliosa
4. 3. 1987 praktický lékař: bolest v zádech již 14 dní, maximum potíží večer, objektivně blok hrudní a bederní páteře s kontrakturami podél páteře, vadné držení těla
10. 11. 1993 praktický lékař: bolest v LS oblasti, uzavřeno jako akutní lumbago
18. 11. 2000 praktický lékař: akutní bolest zad v bederní oblasti – pracovní neschopnost
8. 2. 2001 praktický lékař: akutní bolest bederní oblasti – pracovní neschopnost
5. 6. 2001 ortoped: asi 1 rok bolesti v oblasti levého kyčelního kloubu (...)
12. 6. 2001 ortoped, kontrola: přidána diagnosa lumbosakrální (bederně-křížový, LS) syndrom vlevo
11. 9. 2001 ortoped: stav po zhmoždění kyčle vlevo
15. 10. 2002 ortoped: LS syndrom vlevo, zánět tíhového vaku před číškou vpravo, suspekt ní cervikobrachiální (krční-pažní, CB) syndrom vpravo

29. 10. 2002 ortoped, kontrola: LS syndrom vlevo

a uvádí další žalobcovy úrazy 18. 9. 1986, 11. 7. 1994, 29. 5. 1995, 13. 2. 2003, 20. 2. 2004 a 24. 3. 2005,

což shrnuje jako vadný vývoj páteře, množství úrazu a spontánních bolestí zejména v bederní oblasti a kyčlích oboustranně, zvláště vlevo.

Zdůrazňuje dále záznamy bezprostředně před úrazem:

14. 11. 2005 praktický lékař: VAS L páteře (vertebrogení algický syndrom = páteřní bolestivý stav bederní páteře), při úklonu vážně od počátku, paravertebrální spasmus (stažení svalů podél páteře, zabraňující pohybu), žalobci doporučena 5x aplikace léku s protibolestivým účinkem (Veral) do svalu a dále předepsány léky proti bolesti (Aulin, Fastum gel). Žalobci byl aplikován místo Veralu jiný lék, avšak se stejnou účinnou látkou (Dolmina).

21. 11. 2005 aplikace léku Dolmina do svalu (1.)

22. 11. 2005 aplikace léku Dolmina do svalu (2.)
 23. 11. 2005 aplikace léku Dolmina do svalu (3.)
 24. 11. 2005 (= den „úrazu“) aplikace léku Dolmina do svalu (4.)
 24. 11. 2005 pohotovost: dnes v práci při pacifikování předvedeného náhlý pocit bolesti v dolní části zad a v oblasti hýždě. Aplikován Novalgin 5ml do svalu

pokračují záznamy z doby po 24. 11. 2005 při akcentaci:

8. 12. 2005 CT: negativní
 18. 1. 2006 neurolog: stav spontánně regredoval stran zániku i bolesti
 29. 2. 2008 CT: L4/5: pruh density chrupavčité tkáně tl. 6 mm naléhá na durální vak, který však není výrazně deformovaný. Zřetelné asymetrické vyklenutí, patrné na scanech z r. 2005, nelze diferencovat. Neuroforamina volná
 L5/S1: pruh density chrupavčité tkáně, jsou zde dorzální osteofyty, které naléhají na durální vak, avšak ten opět není výrazněji zúžen. Neuroforamina volná.
 Závěr: Protruse disků L4/5 a L5/S1 bez známek herniace. Spondylosis deformans.
 16. 4. 2008 EMG: lehká až středně těžká subchronická neurogenní léze v myotomu L5 vlevo. V myotomu S1 vlevo bez recentní či větší chronické neurogenní léze

26. Znalecký ústav uzavírá, že ze zdravotnické dokumentace vyplývá, že v době akutního zhoršení potíží došlo ke zhoršení původního onemocnění vlastním pohybem – léčeno stejným způsobem jako od 14. 11. 2005 a teprve po 13 dnech přidáno silnější analgetikum (lék proti bolesti), jinak nebyl léčen ničím dalším, jen kontrolován v tomto období. Nebyla shledána potřeba razantnějšího konzervativního postupu. Ke zmenšení svalového obvodu lýtky a stehna nemohlo dojít tak rychle a v důsledku úrazu a muselo být způsobeno předchozími stavy. Zdravotní stav žalobce je dále kolísavý, podobný stavu před vznikem zhoršení, místy až ke zcela shodnému před onemocněním 14. 11. 2005. Vyšetření CT v r. 2008 prokázalo výrazné zlepšení objektivního nálezu, další objektivní nález zaznamenán jen EMG, kde je však nález minimální. Klinické nálezy se více či méně kopírují. Nikdy není porucha citlivosti, která by dokládala typický kořenový syndrom. Žalobce nebyl nikdy hospitalizován intenzivní konzervativní léčbou. Ve zprávách z doby po úrazu není po celou dobu od 24. 11. 2005 zmiňován předúrazový stav páteře a kyčlí.
27. Znalecký ústav proto vylučuje úrazovou lézi ploténky mezi 4. a 5. bederním obratlem (L4/5) se vznikem kořenového syndromu v souvislosti s předmětnou událostí z listopadu 2015. Jde o dlouhodobé degenerativní změny postihující i etáž níže (L5/S1). V souvislosti s předmětnou událostí došlo jen ke zhoršení v té době léčených potíží, kdy toto zhoršení končí 18. 1. 2006.

28. Znalecký ústav se dále vyjadřuje k posudku MUDr. S. s tím, že tento patrně neměl k dispozici dokumentaci vedenou praktickým lékařem, vycházel jen z dokumentace lékaře závodního, neměl k dispozici ani výsledek dalšího CT vyšetření. Jen proto mohl uzavřít na úrazovou příčinu. Posudek MUDr. S. byl vypracován z neúplné dokumentace a tím vznikl rozpor v hodnocení úrazového děje.
29. Konečně se znalecký ústav vyjadřuje i ke znaleckému posudku MUDr. U. s tím, že tento již vychází z celé dostupné zdravotní dokumentace, vč. CT. Znalecký ústav se ztotožňuje se závěry znaleckého posudku MUDr. U., když i další vývoj zdravotního stavu žalobce ukázal, že jeho závěry jsou správné.
30. Po projednání v senátu poradní komise následuje napadené (tj. již třetí) rozhodnutí žalovaného.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodňuje, že jakkoli co do procesní stránky je třeba postupovat podle ZSP, otázky hmotněprávní – vlastní odpovědnost za škodu – je třeba posuzovat podle zákona účinného v době, kdy k předmětné události došlo, tj. podle služ. zák.
32. K věci samé rekapituluje závěry revizního znaleckého posudku a uzavírá, že popsany skutkový děj z 24. 11. 2005 není v příčinné souvislosti se zhoršením žalobcova zdravotního stavu. Akcentuje, že podle znaleckých závěrů šlo u žalobce o recidivu existentního obecného onemocnění s pozdějším rozvojem kořenového dráždění; trvalé potíže žalobce tedy nejsou důsledkem události ze dne 24. 11. 2005, ale důsledkem postupně se zhoršujícího obecného degenerativního onemocnění páteře.

C.

33. Posledně uvedené rozhodnutí napadá žalobce nyní projednávanou žalobou.
34. V ní namítá, že úvaha žalovaného o aplikaci služ. zák.(viz odst. 31. tohoto odůvodnění) nemá oporu v právních předpisech. Jednotlivé nároky náhrady škody vznikají jednotlivě za splnění odlišných podmínek, které nejsou vázány na datum služebního úrazu. Aplikace závěru žalovaného na jednorázové odškodnění příslušníka při skončení služebního poměru z důvodu služebního úrazu či nemoci z povolání by tak vedl i k přiznání takového odškodnění v nižší výši.
35. Napadá dále závěry ústavního revizního znaleckého posudku. Zdůrazňuje, že poškození žalobcova zdraví bylo od samotného počátku posuzováno jako služební úraz utrpěný při výkonu služby. Pokud se znalecká komise odvolává na průběh léčení, byl to žalobce, kdo rozhodoval o jeho průběhu. Za zcela zásadní považuje výsledek – propuštění ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Napadá závěr o minimálním nálezu z CT v r. 2008 – podle posudku byl totiž právě vyléčen ze své „nemoci“, ale právě současně byl propuštěn ze služebního poměru ze zdravotních důvodů. Namítá, že nemůže porozumět závěru, že podíl úrazu na zdravotním stavu žalobce je jen náhodný. Byl totiž zdokumentován a služebním funkcionářem nezpochybněn. Nelze-li určit, kdy by se žalobcův zdravotní stav zhoršil i bez úrazu (třeba po dalších 20 letech), je znalecký závěr postaven jen na pravděpodobnosti, nikoli na jistotě.
36. Dále namítá, že ústavní revizní znalecký posudek byl zpracován 11 let po služebním úrazu a 8 let poté, co jeho následky vedly ke skončení služebního poměru.

37. Namítá dále, že i přes dřívější zrušovací rozhodnutí soudů rozhodujících ve správním soudnictví je stále dovozováno, proč MUDr. S. dospěl ke svému závěru, aniž by se jej na to kdo vůbec zeptal.

D.

38. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
39. Žalobcovu argumentaci uvedenou v odst. 35. – 36. tohoto odůvodnění pokládá za zcela účelová nepodložená tvrzení, která jsou vedena snahou posudek zdiskreditovat proto, že nesvědčí zájmům žalobce.
40. Akcentuje dále anamnézu žalobce, zejm. akutní potíže v oblasti páteře od 14. 11. 2005, kdy u žalobce došlo k injekční aplikaci léku ve dnech 21., 22., 23. a 24. 11. 2005, tj. i v den předmětné události. Z toho má za jednoznačné, že příčinou zdravotních potíží žalobce jsou dlouhodobé degenerativní změny na páteři v oblasti L4/L5 postihující i etáž níže.
41. Dále žalovaný odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na obsah ústavního revizního znaleckého posudku.

E.

42. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

F.

43. K prvnímu žalobnímu bodu (odst. 34. tohoto odůvodnění) krajský soud konstatuje, že praxi policejních orgánů spočívající v *ex offio* zahájeném řízení bez konkrétně vymezeného předmětu, tj. „o náhradu škody“, bez konkrétně vymezeného nároku zná z úřední činnosti, přinejmenším ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 22 Ad 17/2017. Tuto praxi pokládá zdejší soud za nešťastnou, zavádějící a schopnou přivodit až situace, které by se ocitaly v rozporu se zákonnou úpravou.
44. Uvedená praxe vede k tomu, že je služebními funkcionáři vedeno řízení bez vymezení konkrétního dílčího nároku náhrady škody, jehož cílem je vydání rozhodnutí o tom, zda Česká republika příslušníkovi za škodu utrpěnou v souvislosti s konkrétním skutkovým dějem, v němž je spatřován služební úraz, vůbec odpovídá.
45. To pak popírá právní úpravu, která vznik jednotlivých dílčích nároků neváže vždy na datum služebního úrazu, ale většinou na data pozdější, přičemž v mezidobí od data úrazu do data vzniku nároku může uběhnout i delší časový interval a může dojít i ke změně zákonné úpravy vzniku takového nároku, zejm. co do jeho výše (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 1999 sp. zn. 21 Cdo 376/98, Sb. NS č. 35/2000).
46. Jednotlivými dílčími nároky z náhrady škody při služebním úrazu či nemoci z povolání a okamžiky jejich vzniku přitom jsou:

dílčí nárok	pravidelný okamžik vzniku nároku
bolestné za bolest utrpěnou při úrazu	okamžik bolesti

bolestné za bolest utrpenou jindy, zpravidla při bolestivém ošetření	okamžik bolesti
ztížení společenského uplatnění	okamžik, kdy lze ztížení společenského uplatnění příslušníka poprvé hodnotit, tj. až po ustálení zdravotního stavu
zhoršení ztížení společenského uplatnění	okamžik, kdy lze toto zhoršení poprvé hodnotit, tj. až po dalším ustálení zdravotního stavu
jednorázové odškodnění příslušníka	skončením služebního poměru pro následky služebního úrazu či nemoci z povolání
náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě	každým dnem neschopnosti ke službě
náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě	každým dnem, v němž je příjem bývalého příslušníka nižší, než služební příjem
náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením	vynaložením těchto nákladů
náhrada přiměřených nákladů spojených s pohřbem	vynaložením těchto nákladů
náhrada nákladů na výživu pozůstalých	každým dnem, v němž by měl příslušník k těmto osobám vyživovací povinnost
jednorázové odškodnění pozůstalých	dnem smrti příslušníka

47. K uvedenému přistupují i zvláštní úpravy přechodných ustanovení provedené novelizacemi právních předpisů. Kupř. podle § 10 vyhl. č. 277/2015 Sb. je pro aplikaci sazeb podle této vyhlášky rozhodný nikoli pravidelný den vzniku nároku (viz výše), ale okamžik vydání lékařského posudku.
48. Je-li ovšem služebním funkcionářem bez žádosti příslušníka (pozůstalých) běžně zahajováno z moci úřední řízení „o náhradě škody“, lze jen stěží při jeho zahájení určit, podle jakých hmotněprávních ustanovení má být odpovědnost bezpečnostního sboru posuzována v okamžiku skončení řízení, neboť v mezidobí může dojít i k takové změně zákonné úpravy, která některý z dílčích nároků zcela zruší, nahradí jiným, příp. zavede i dílčí nárok nový.
49. Vznikající otázkou potom je, jaké účinky má výrok o tom, že Česká republika za škodu neodpovídá a náhrada škody se neposkytuje.
50. S ohledem na okamžiky vzniku jednotlivých dílčích nároků má krajský soud za to, že je neudržitelné, aby takový výrok do budoucna navždy zavazoval. Takovým způsobem by totiž bylo možno např. při posuzování bolestného v době života příslušníka vyloučit (byť i nechtěně) např. jednorázové odškodnění pozůstalých, byť by následná smrt příslušníka byla následkem služebního úrazu (nemoci z povolání).
51. Proto krajský soud dospěl k závěru, že uvedený výrok může mít účinky toliko k těm z nároků, které v okamžiku rozhodování služebního funkcionáře již existovaly (vznikly), nemá však žádných účinků vůči nárokům, které teprve v budoucnosti vzniknou. Jedná se tak svou povahou o rozhodnutí s výhradou změny poměrů, tj. o rozhodnutí, které vůči nově vznikajícím nárokům nezakládá ani překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2

zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Vzniku překážky věci rozhodnuté podle uvedeného ust. navíc brání i skutečnost, že uvedený negativní výrok není výrokem o přiznání práva ani výrokem o uložení povinnosti.

52. Tomu konečně odpovídá i úprava překážky věci rozhodnuté podle ZSP obsažená v ust. § 181 odst. 7 ZSP, podle kterého o konkrétním právu či povinnosti účastníka není možno rozhodnout opakovaně bez změny skutkového stavu, nejde-li o přezkoumání rozhodnutí; to neplatí v případě rozhodnutí o náhradě škody, jestliže po rozhodnutí dojde k podstatné změně podmínek, za nichž bylo o škodě rozhodnuto.
53. Uvedené ustanovení totiž výslovně prolamuje překážku věci rozhodnuté pro případy změny skutkového stavu a podstatné změny podmínek.
54. Ve světle shora uvedeného se krajský soud zabýval otázkou, zda případné nesprávné zodpovězení otázky, zda má být odpovědnost za škodu posuzována podle ZSP nebo služ. zák., mohla zkrátit žalobce na jeho právech ve smyslu § 65 odst. 1, 2 s.ř.s.
55. Za situace, kdy – jak i sám žalobce uvádí – je právní úprava podle ZSP i služ. zák. obsahově totožná, dospěl krajský soud k závěru, že ke zkrácení práv žalobce nemohlo tímto způsobem dojít.
56. Proto krajský soud uzavírá, že první žalobní bod je nedůvodný.

G.

57. K druhému žalobnímu bodu (odst. 35. tohoto odůvodnění) krajský soud uvádí, že úprava služebního úrazu obsažená v služ. zák. i ZSP je převzata z úpravy úrazu pracovního obsažené v zákonících práce č. 65/1965 Sb., později č. 262/2006 Sb. Obsahově tato úprava nedoznala žádných změn, dokonce již od účinnosti zák. č. 58/1965 Sb., o náhradě škody za pracovní úrazy a o náhradě nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení (1.1. 1957).
58. Pracovněprávní judikatura stojí od té doby pevně a neměnně na tom, že pracovním úrazem je poškození zdraví, které bylo zaměstnanci způsobeno v přímé souvislosti s výkonem jeho zaměstnání nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů. Toto zevní působení (úrazový děj) je zpravidla takovou událostí, která u poškozeného vyvolá subjektivní potíže, které mu nedovolují pokračovat v obvyklé práci nebo jen s určitými obtížemi, nebo jej dokonce z práce vyřazují. O úrazový děj může jít i v případech náhlého poškození zdraví, které nastalo při náhlém vypětí sil, velké námaze, nezvyklém úsilí, kdy pracovní výkon přesahuje hranice obvyklé, každodenně vykonávané práce nebo je sice konán v hranicích obvyklé těžké práce, ale za nepříznivých okolností, anebo se sice pohybuje v hranicích obvyklé namáhavé práce, pro kterou však organizmus pracovníka není přizpůsoben nebo na kterou svými schopnostmi nestačí. Existence určitého chorobného stavu, třeba latentního, nemůže vyloučit závěr, že mezi úrazovým dějem a jím vyvoláním následným chorobným stavem je příčinná souvislost, a že tedy vyvolání toho chorobného stavu bylo způsobeno jako jednou z hlavních příčin, které jej vyvolaly, pracovním úkonem zaměstnance, při jehož provádění k němu došlo. **Vždy však musí jít o příčinu důležitou, podstatnou a značnou** – nemůže totiž stačit pouhé připuštění možnosti zhoršení zdravotního stavu v důsledku úrazového děje, nýbrž musí být tato příčinná souvislost najisto postavena (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30.6.1961 sp. zn. 4 Co 172/61, Sb. NS č. 27/62, rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne

28. 4. 1962 sp. zn. 4 Cz 86/61, Sb. NS č. 1/63, stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27.1.1975 sp. zn. Cpj 37/74, Sb. NS č. 11/76, stanovisko Nejvyššího soudu SSR ze dne 19. 6. 1980 sp. zn. Cpj 11/80, Sb. NS č. 28/80).

59. Krajský soud nevidí důvod, proč by měl definovat služební úraz jinak.
60. Znalecké dokazování bylo v tomto případě zaměřeno na otázku, zda úrazový děj popsany žalobcem mohl být nejen jednou z příčin jeho následného zdravotního stavu, ale zda se vskutku jedná o příčinu důležitou, podstatnou a značnou.
61. S ohledem na celkový vývoj zdravotního stavu žalobce (podrobně viz odst. 25.-26. tohoto odůvodnění), při akcentaci bolestí zad žalobce s obstríky aplikovanými dokonce i v den úrazového děje, ústavní revizní znalecký posudek pečlivě a přesvědčivě objasňuje, proč tento úrazový děj sice může být jednou z příčin zhoršení zdravotního stavu žalobce, ale nejedná se právě o příčinu důležitou, podstatnou a značnou.
62. Proto krajský soud uzavírá, že i druhý žalobní bod je nedůvodným.

H.

63. Pokud žalobce namítá, že ústavní revizní znalecký posudek byl zpracován 11 let po služebním úrazu a 8 let poté, co jeho následky vedly ke skončení služebního poměru (3. žalobní bod, viz odst. 36. tohoto odůvodnění), uvedené je sice skutečností, ovšem z ústavního revizního znaleckého posudku jasně plyne, že bylo vycházeno z dostupné zdravotnické dokumentace žalobce od r. 1976, přičemž byl komplexně hodnocen celkový zdravotní stav žalobce v době úrazového děje. Namítaný časový odstup tak nevyloučil objektivitu a odbornost uvedeného znaleckého posudku.
64. Případný závěr o tom, že by toliko uvedený časový odstup mezi úrazovým dějem a vyhotovením znaleckého posudku mohl vést k tomu, že by zdravotní stav žalobce byl již neposouditelný, pokládá krajský soud za přinejmenším odvážný.
65. Ani třetí z žalobních bodů proto krajský soud důvodným neshledal.

I.

66. Pokud nebyl MUDr. S. ani nyní dotazován na důvody přijetí jeho původního názoru o úrazové příčině změny zdravotního stavu žalobce, krajský soud dospěl k závěru, že – jakkoli by takový dotaz byl přinejmenším vhodný – uvedená skutečnost není způsobila přivodit případnou nezákonnost napadeného rozhodnutí.
67. Dotaz na MUDr. S. Nejvyšší správní soud akcentoval ve svém zrušujícím rozhodnutí (viz odst. 21. – 22. tohoto odůvodnění) s ohledem na potencionální možnost neobjektivity znalce prof. U., který by mohl mít tendenci „za každou cenu“ hájit závěru obsažené v jeho písemném znaleckém posudku.
68. Tato možná neobjektivita však byla vyloučena zpracováním revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem (což byla i možnost výslovně připuštěná Nejvyšším správním soudem v předcházejícím zrušovacím rozhodnutí).
69. Revizní znalecký posudek pak jasně odpovídá na nastolenou otázku tak, že jediným možným vysvětlením je, že MUDr. S. si nebyl vědom dosavadních zdravotních potíží žalobce se zády a klouby, což sám výslovně uvádí, pokud konstatuje, že se domnívá, že vyloučil předchozí onemocnění bederní páteře a tedy to, že se jednalo jen o zhoršení

zdravotního stavu u onemocnění, které již existovalo před 24. 11. 2005. Předchozí onemocnění bederní páteře by i podle něj vedlo ke „změně náhledu na hodnocení“.

70. Ani poslední z žalobních bodů tedy nebyl shledán důvodným.

J.

71. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

K.

72. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. června 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu